

Sygn. akt V CSK 597/16

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa A. W. i małoletniej J. H. reprezentowanej przez matkę K. W.

przeciwko J. K., E. W., E. W.-K. i K. M.

przy uczestnictwie interwenienta ubocznego T. H.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 maja 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki J. H. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 12 maja 2016 r., sygn. akt V ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) oddala wniosek adwokata B. J. o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 12 maja 2016 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na istotne zagadnienia prawne.

W sprawie nie doszło jednak do spełnienia przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżąca uzasadniając je formułuje zagadnienie prawne polegające w jej ocenie na potrzebie wyjaśnienia dopuszczalności przyjmowania za własne przez Sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji w sytuacji, w której w apelacji kwestionowane są ustalenia faktyczne stanowiące podstawę zaskarżonego wyroku. Ponadto skarżąca stawia pytanie o to, czy w związku z art. 378 § 1 k.p.c. Sąd drugiej instancji nie ma obowiązku przeprowadzenia własnej oceny materiału dowodowego i uzasadnienia jej w uzasadnieniu wyroku.

Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej

(por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wymienionych kryteriów. Zagadnienie, na które powołuje się skarżąca, sprowadza się do pytania o zakres kognicji sądu odwoławczego przy ocenie materiału dowodowego. W orzecznictwie prezentowany jest jednolity pogląd, że sąd odwoławczy korzysta z zebranego w pierwszej instancji materiału w ten sposób, że albo podziela ustalenia sądu pierwszej instancji, albo ponownie przeprowadza lub uzupełnia postępowanie dowodowe. Przepis art. 382 k.p.c. nie nakłada jednak na sąd odwoławczy obowiązku prowadzenia własnego (uzupełniającego) postępowania dowodowego, jeśli sąd ten podziela ustalenia faktyczne poczynione w pierwszej instancji. Przepis ten jest jedynie emanacją zasady, że podstawą orzekania przez sąd odwoławczy są wszystkie dowody przeprowadzone w sprawie, a więc zarówno dowody zebrane w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, jak i przeprowadzone w postępowaniu odwoławczym, o ile zaistniała potrzeba uzupełnienia postępowania dowodowego przez ponowienie niektórych dowodów lub przeprowadzenie nowych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 1998 r., sygn. akt III CKN 440/97). Sąd drugiej instancji dokonując oceny dowodów powinien zatem kierować się dyspozycją art. 233 § 1 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., a jeśli podziela stanowisko sądu pierwszej instancji, to niezależnie od zarzutów podnoszonych w apelacji może swoje rozważania w tym zakresie zamknąć w stwierdzeniu, że przyjmuje ustalenia i wnioski sądu I instancji za własne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 1998 r., sygn. akt III CKN 46/98). W niniejszej sprawie Sąd Apelacyjny dodatkowo wyjaśnił również, z jakich powodów aprobeje rozważania Sądu Okręgowego w całości.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powódce J. H. przez adwokata B. J. oddalono, gdyż wnioskodawca nie zawarł we wniosku o ich przyznanie oświadczenia, iż należna mu opłata

nie została uiszczona w całości lub w części (§ 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, Dz. U. z 2015 r., poz. 1801, w związku z § 22 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, Dz. U. z 2016 r., poz. 1714, por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2012 r., V CZ 133/11, nie publ.).

aw

jw